

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 21 [613]

Субота, 2 червня 1979 року

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

КУРС—НА ВИСОКУ ЯКІСТЬ

У прискоренні технічного прогресу важливе значення має підвищення надійності, якості виробленої продукції. Якість органічно пов'язана з науково-технічним прогресом, будучи одночасно умовою і наслідком його розвитку. У якості продукції, як у фокусі, концентрується і внесок науки, і технічний рівень виробництва, і вся трудова діяльність колективу.

Підвищення якості продукції, як одне з основних завдань сучасного виробництва, не може бути забезпечене окремими заходами наукового, технологічного чи організаційного характеру. Ефективні вирішення можуть бути здійснені лише на основі системного і комплексного підходу, суть якого полягає в об'єднанні розрізнених заходів в єдину систему цілеспрямованих, постійних дій на всіх рівнях і стадіях планування та управління виробництвом.

Ефективним важелем у здійсненні цих завдань стала комплексна система управління якістю продукції (КСУЯП), яка в Товаристві розробляється з початку десятиріччя на основі системи бездефектного виготовлення продукції і системи бездефектної праці, що функціонували раніше.

При системі бездефектного виготовлення продукції окремі колективи інженерно-технічних працівників не були охоплені сферою впливу системи, результати їх праці не враховувались і, як наслідок, вони не проявляли належної ініціативи і наполегливості при виконанні поставлених перед ними завдань.

Досягнення високої ефективності робіт по якості, а, отже, і всієї господарської діяльності підприємств можливе лише на основі бездефектної праці всіх членів виробничого колективу незалежно від виконуваної ними роботи в рамках єдиної системи.

Центральним правлінням УТОГ проведено роботу по визначенню ефективності від впровадження елементів КСУЯП стосовно до підприємств. Для цього всі підприємства було диференційовано: для одних за критерій встановили процент збільшення випуску виробів з державним Знаком

якості, а для інших — процент зниження браку, рекламаций і зняття з виробництва виробів обмеженого попиту. Це, на наш погляд, стало важливим заходом, який дозволив приступити до цілеспрямованої розробки системи.

Внаслідок функціонування основних елементів КСУЯП у Товаристві вже помітні результати. За минулі три роки десятиріччя різко підвищився технічний рівень виробів. Значно розширився асортимент продукції, яка випускається по вищій категорії якості. Якщо на початок п'ятиріччя державний Знак якості було присвоєно шести підприємствам, то тепер — 49. Із 22 УВП і об'єднань Товариства, продукція яких підлягає атестації, 11 підприємств виробляють продукцію, удостоєну почесного п'ятикутника. Випуск її в загальному обсязі виробництва збільшився з 3,1 процента у 1975 році до 16,3 процента в нинішньому.

Найбільш відчутних результатів у підвищенні технічного рівня продукції добились Бродівське, Ворошиловградське, Запорізьке, Полтавське УВП-2, Київське і Донецьке виробничі об'єднання.

За досягнення у 1978 році найкращих показників у Республіканському міжгалузевому соціалістичному змаганні колективів підприємств і об'єднань за поліпшення якості продукції, збільшення випуску виробів вищої категорії якості і підвищення їх питомої ваги в загальному обсязі виробництва Рада Міністрів УРСР і Укрпрофрада у кінці квітня цього року присвоїли КДВО «Контакт» звання об'єднання високої якості продукції, а Ворошиловградському і Запорізькому УВП — підприємство високої якості продукції. За підсумками соцзмагання в 1977 році таке ж звання присвоєно Полтавському УВП-2.

Істотних результатів у оновленні асортименту продукції добились Львівське швейне підприємство «Силует», Івано-Франківське і Харківське УВП-2.

Разом з тим, на окремих підприємствах має місце випуск продукції з порушенням вимог державних стандартів і технічних умов. Так, за випуск неякісної

продукції в цілому по Товариству у 1976 році одержано 32 рекламаций, у 1977 році — 28, а в 1978 році — 25. Періодично випуск неякісної продукції мав місце на 18 підприємствах; на всіх меблевих, на трьох підприємствах металообробної і на семи підприємствах швейно-трикотажної і текстильно-галантерейної галузей.

Вкрай незадовільна якість продукції на Комунарському УВП. Тільки за перший квартал нинішнього року підприємство одержало три рекламаций. Розроблені підприємством заходи по поліпшенню якості продукції носять формальний характер, оскільки в заплановані строки не здійснюються. Так, однією з претензій споживача продукції Комунарського УВП в першому кварталі була відсутність затверджених зразків-еталонів. ЦП УТОГ зобов'язало керівників до 5 квітня затвердити зразки-еталони ліжок, однак до цього часу ця вказівка не виконана.

На підприємстві низька технологічна дисципліна, незадовільно ведеться розробка і впровадження КСУЯП. Із запланованих 46 стандартів по КСУЯП поки що впроваджено лише 32. А якщо врахувати стан якості продукції, то ефективності від цих стандартів немає.

Підприємству необхідно докорінно перестроювати свою роботу і забезпечити випуск продукції стабільної якості.

Великі завдання стоять перед підприємствами і об'єднаннями Товариства у справі подальшого підвищення якості продукції до кінця п'ятиріччя. Ті з них, які досягли значних успіхів у підвищенні її технічного рівня, повинні забезпечувати підтвердження вищої категорії якості своєї продукції. А питома вага цих виробів в загальному обсязі виробництва в 1980 році повинна скласти 15,43 процента.

Всі підприємства, за винятком Херсонського, яке вже цього досягло, повинні закінчити розробку і впровадження КСУЯП, успішно здати систему державній комісії.

М. МЕЛЬНИЧЕНКО,
начальник технічного відділу
ЦП УТОГ.

Будь славне у віках,
місто єднання!

25 травня у Переяславі-Хмельницькому відбувся урочистий мітинг, присвячений врученню місту ордена Дружби Народів. Цією високою нагородою відзначено його важливу роль у возз'єднанні України з Росією і успіхи, досягнуті трудящими в господарському і культурному будівництві.

На трибуні — члени і кандидати в члени Політбюро ЦК Компартії України, члени бюро обласного і Переяслав-Хмельницького міського комітетів партії, члени виконкомів міської і районної Рад народних депутатів, передовики виробництва, ветерани партії і праці, учасники громадянської і Великої Вітчизняної воєн, делегація Російської Федерації.

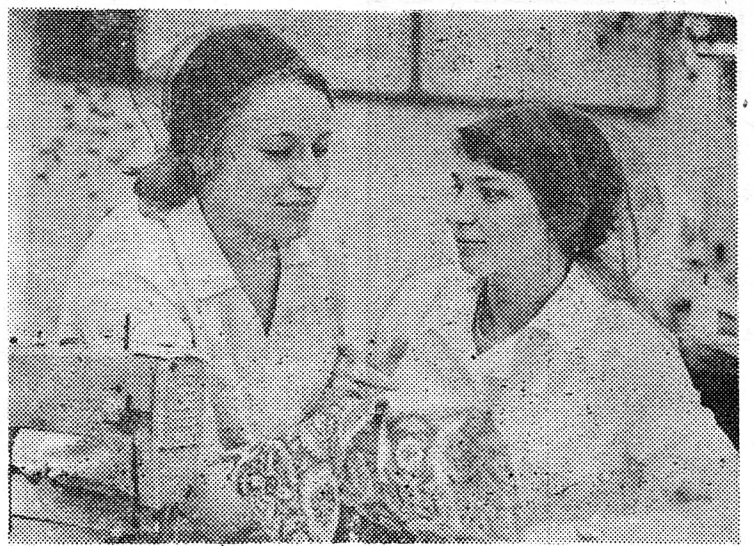
Тепло зустрінутий присутніми, на мітингу виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський. Від імені Центрального Комітету Компартії України, Президії Верховної Ради і Ради Міністрів республіки він гаряче і сердечно поздоровив трудящих, всіх жителів Переяслава-Хмельницького з високою нагородою Батьківщини і під бурхливі оплески прикріпив орден до прапора міста.

Заступник Голови Ради Міністрів РРФСР В. І. Кочемасов від імені Президії Верховної Ради і Ради Міністрів Російської Феде-

рації, від імені всіх трудящих республіки гаряче і сердечно поздоровив присутніх з нагородженням міста Переяслава-Хмельницького орденом Дружби Народів.

Представники громадськості, які виступили на мітингу, висловили глибоку вдячність Комуністичній партії і Радянській державі за високу нагороду і запевнили, що трудящі міста і району працюватимуть ще краще і ефективніше, вноситимуть гідний вклад у виконання рішень XXV з'їзду КПРС.

Учасники мітингу з великим піднесенням прийняли вітального листа Центральному Комітетові КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР, Генеральному секретарю ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Л. І. Брежневу. (РАТАУ).

Багато славних трудівниць є на Львівському швейному підприємстві «Силует». Серед них і швачки-мотористки Ганна Степанівна Гаврилів та Марія Василівна Сітка. Обидві вони показують зразки самовідданої праці, борються за високу ефективність виробництва і якість продукції. Перша з них виконує змінні завдання на 120—130, друга — на 115—120 процентів. Передові робітничі неодноразово виходили переможцями соціалістичного змагання.

На знімку: (зліва направо) Г. С. Гаврилів і М. В. Сітка.

Фото М. ЙОСИПЕНКА.

ПІДВИЩУВАТИ РІВЕНЬ ЗНАНЬ,
ДОПОМАГАТИ ШКОЛІ

3 виїзного засідання Комісії Укрпрофради по роботі серед глухих

Середня освіта в нашій країні стала конституційною вимогою, об'єктивною закономірністю соціалістичного суспільства. Навчання — не особиста справа громадян. Освіта радянської людини, забезпечення її гармонійного розвитку — справа державної, загальнонародної ваги.

Як з цим завданням справляються вечірні спеціальні школи робітничої молоді республіки? Що треба зробити для подальшого поліпшення навчального процесу нечуваючих трудівників?

Саме про це йшла мова на виїзному засіданні Комісії Укрпрофради по роботі серед глухих робітників і службовців, що відбулося в м. Ужгороді.

З інформацією про стан навчання працюючої молоді з порушенням слуху в школах республіки виступив начальник відділу вечірніх і заочних шкіл Міністерства освіти УРСР П. Н. Ніколюк.

За останні роки, сказав він, чимало зроблено для поліпшення роботи шкіл дорослих з вадами слуху. Створена відповідна мережа таких шкіл, відкрито окремі класи та філіали. В даний час на Україні діє 17 вечірніх спеціальних шкіл для глухих і слабочуючих, в яких навчається 2026 учнів.

Питаннями організації підвищення загальноосвітнього рівня працюючих з вадами слуху займаються органи народної освіти у тісній співдружності з комісіями облпрофрад по роботі серед глухих, облвідділами УТОГ та профспілковими комітетами державних заводів і фабрик.

Заслуговує на увагу тісна співдружність педколективу Донецької вечірньої спеціальної школи № 43 з виробничим об'єднанням «Електроманіт». Тут складено перспективні плани підвищення загальноосвітнього рівня робітників віком до 30 років, які не мають середньої освіти, діє комісія сприяння школі. З допомогою усної пропаганди і наочної агітації в об'єднанні відзначають кращих учнів школи, на всіх виробничих ділянках обладнано екрани відвідування уроків. З метою збереження контингенту практикуються спільні наради керівників «Електроманіту», начальників цехів, майстрів з представниками школи. Результати навчання робітників враховуються при підведенні підсумків соцзмагання, підвищенні розрядів і т. д.

Широко використовує різні форми зв'язку з учбово-виробничими підприємствами № 1 і № 2 та обласним відділом УТОГ Ужгородська вечірня спеціальна школа. Педагоги разом з громадськими організаціями УВП щоразу уточнюють списки працюючої молоді, яка підлягає навчанню. На кожному підприємстві створено комісії сприяння вечірній шко-

лі, проводяться спільні відкриті партійні і профспілкові збори з участю голови облвідділу УТОГ, керівників підприємств, секретарів комсомольських організацій. Практикуються засідання педрад спільно з представниками базових підприємств, відвідування заняття у школі, 100-процентна успішність.

Щороку розробляють заходи для спільної роботи педколективів Київської вечірньої спеціальної школи № 27 і партійні, профспілкові та комсомольські організації підприємств столиці України, де працюють учні школи. Адміністрація підприємств створює сприятливі умови для тих, хто успішно поєднує роботу з навчанням. Ім, зокрема, надають відпустку в літній період, додатковий вихідний день з оплатою 50 процентів середнього заробітку, переваги при одержанні путівок в оздоровчі заклади, наданні місць у гуртожитку та ін.

На належному рівні проводиться спільна робота державних заводів, громадських організацій і вечірньої спеціальної школи м. Ворошиловграда. Згідно розроблених заходів службові особи всіх підрозділів несуть конкретну відповідальність за підвищення загальноосвітнього рівня глухих робітників. Затверджено наставників і шефів учнів, складено план роботи вечірньої школи, підприємств та облвідділу УТОГ по активній участі в огляді «Кожному молодому трудівнику — середню освіту!».

Значну роботу по зміцненню матеріальної бази вечірньої школи провели на Одеському виробничому об'єднанні «Електрик». З увагою і турботою ставляться до навчання молодих робітників на Запорізькому УВП. Чимало робиться для підвищення загальноосвітнього рівня працюючої молоді на Львівському швейному підприємстві «Силует».

За останні роки поліпшився якісний склад педагогічних кадрів вечірніх і заочних шкіл, понад 97 процентів учителів цих шкіл мають вищу освіту. 213 педагогів навчають молодих робітників з порушенням слуху і мови. Більшість учителів добре володіє специфікою роботи з глухими і слабочуючими, знає їх запити, психолого-педагогічні особливості навчання таких людей. Серед них педагоги Харківської вечірньої спеціальної школи № 25 О. С. Смирнова, Л. В. Карташевська, З. М. Пахомова, Жданівської Донецької області — А. А. Гармаш, Н. М. Карпенко, С. А. Семенова

(Закінчення див. на 2 стор.)

Швачка Сімферопольського учбово-виробничого підприємства Олександра Трохимівна Плакунова прагне достроково виконати особисте завдання четвертого року і п'ятирічки в цілому. Вона йде із значним випередженням виробничого графіка, змінні завдання виконує на 130 процентів. Передовий робітник присвоєно почесне звання «Майстер — золоті руки».

На знімку: О. Т. Плакунова (зліва) і майстер змінні Галина Іванівна Маркова.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

В ИКОНУЮЧИ рішення XXV з'їзду КПРС і XVI з'їзду профспілок, місцевком Чернівецького УВП проводить велику роботу по посиленню ролі трудового колективу в комуністичному вихованні трудящих, зміцненні соціалістичної дисципліни, підвищенні суспільно-політичної і трудової активності робітників та інженерно-технічних працівників.

Профспілкova організації ефективно використовують силу громадського впливу колективу у вихованні у робітників і службовців комуністичного ставлення до праці, неухильного дотримання трудової і виробничої дисципліни. Ці пункти займають чільне місце у колективному договорі, плані соціального розвитку на 1976—1980 роки, у соціалістичних зобов'язаннях, враховуються при підведенні підсумків трудового суперництва.

Робітники регулярно звітують на зборах профгрупи про виконання особистих зобов'язань. Це сприяє вихованню рис колективізму, товариської взаємодопомоги, високої свідомості та ініціативи. Кадрові робітники Тамара Петрівна Михайлюк та Лукерія Василівна Андроник за короткий час навчили професії плетільниці А. Г. Нигроцьку, В. В. Танашук, Н. І. Немченко. Це ж можна сказати і про бри-

ПРОФСІЛКОВЕ ЖИТТЯ

ВИХОВУЄ КОЛЕКТИВ

гаду слюсарів-електриків М. І. Телегуза. Саме почуття товариської взаємодопомоги, високої свідомості допомагає їй постійно займати призові місця у соціалістичному змаганні.

У боротьбі за високу дисципліну праці ми намагаємося вміло використовувати засоби морального і матеріального впливу. Робітникам і службовцям, котрі пропрацювали на підприємстві 20—25 років, присвоюється звання «Ветеран праці» з врученням посвідчення та святкової стрічки. Це звання дає переваги на отримання житлової площі, путівок в будинки відпочинку та санаторії. Ветеранам збільшується винагорода за підсумками роботи за рік на 20 процентів.

Підвищилась роль колективних форм впливу на порушників дисципліни. Випадки прогулів, браку, пияцтва, порушення виробничого та громадського порядку розглядаються на загальних зборах, засіданнях комітету профспілки, в профгрупах, зазнають критики в стінній пресі. Наведу такий приклад. Один робітник любив вживати спиртне. На загальних зборах товариші по роботі різко осудили його

го поведінку. Людина усвідомила свої вчинки і тепер виправилася.

Важливим виховним фактором є й те, що у більшості випадків колектив сам вирішує, які застосовувати заходи до порушників трудової дисципліни. За вимогою колективу вони позбавляються премій, пільгових путівок, їм переноситься черга на отримання житлоплощі, відпустки — з літнього на зимовий період. Колектив бригади слюсарів-ремонтників відділу головного механіка за запізнення на роботу Ю. П. Стрільця позбавив його преміальної оплати і тринадцятої зарплати.

У справі підвищення дисципліни важливу роль відіграє культурно-масова робота, яку проводить профспілкova організації. Багато наших робітників займаються в гуртках художньої самодіяльності при Чернівецькому та Садгірському будинках культури глухих. Зміцнюють також зв'язок культзакладів з робітничими колективами цехів, посилюється боротьба проти пияцтва, хуліганства та інших антигромадських явищ.

Уміле використання форм культурно-масової роботи підні-

має авторитет робітника, прищеплює молоді почуття гордості за приналежність до робітничого класу, повагу до людей праці. У колективі регулярно проводяться вечори-посвяти в робітничу сім'ю, присвоєння розряду, зустрічі з передовиками виробництва. Наприклад, юнаки і дівчата у святковій обстановці дають клятву колективу гідно нести високе звання робітника, продовжувати трудові традиції підприємства. Як символ робітничої честі, ветерани пов'язують новачкам стрічки «Молодий робітник».

Все це сприяло тому, що на підприємстві трудяться добре підготовлені кадри, сформувався згуртований колектив, більш як 40 процентів робітників і службовців мають стаж роботи на підприємстві більше 10 років. Варто зазначити, що за останні п'ять років втрати робочого часу на підприємстві значно знизились, стали рідкістю і прогули.

Виховання комуністичного ставлення до праці, зміцнення дисципліни в колективі стали важливим фактором у виконанні народно-господарського плану.

Н. ПРИВАЛОВ,
голова місцевого профспілки
Чернівецького УВП.

ПІДВИЩУВАТИ РІВЕНЬ ЗНАНЬ, ДОПОМАГАТИ ШКОЛІ

(Закінчення. Початок
див. на 1 стор.)

та інші. Вони забезпечують високу активність учнів на уроках, здійснюють відбір навчального матеріалу, розвивають максимальну діяльність учнів, їх мову і слух, уміло поєднуючи фактологічні, мимічні, мовні елементи в процесі викладання предметів.

На належному рівні побудовано навчально-виховний процес в Харківській, Ужгородській, Київській, Одеській, Донецькій та інших вечірніх спеціальних школах. Але в роботі вечірніх шкіл для глухих ще є ряд недоліків, нерозв'язаних питань. За оперативними даними в республіці налічується близько 5 тисяч працюючих глухих віком до 30 років, які не мають середньої освіти. Найбільше їх у Донецькій, Одеській, Харківській та Вінницькій областях.

Не охоплені навчанням молоді робітники в Кривому Розі, Новомосковську Дніпропетровської, а також у Краматорську, Макіївці та Горлівці Донецької області. В цих містах не ведуть точного обліку молоді у віці до 30 років, що не має середньої освіти і не вчиться, а у Львівській області взагалі відсутній будь-який облік.

Недостатньо проводиться робота по збереженню контингенту. Значна кількість учнів вибуває зі шкіл на протязі навчального року.

Суттєві недоліки мають місце в організації навчально-виховного процесу. Знання багатьох учнів слабкі, поверхові, невисокий рівень мовної культури. Робота по реабілітації слуху і мови поставлена слабо, а це негативно позначається на мовному розвитку учнів, що створює значні труднощі в оволодінні основами наук і мовному навчанні. Невисокий рівень мовної культури учнів є результатом надмірного захоплення міміко-жестикаційною мовою і недостатньою увагою до словникової роботи в процесі навчання.

На низькому рівні ведеться викладання. Значна частина вчителів не має дефектологічної освіти, не проходить спеціальної курсової підготовки. Учні не завжди розуміють лекції таких викладачів, уроки яких проходять нецікаво, одноманітно.

Потребує зміцнення навчально-матеріальна база спеціальних шкіл. Більшість з них знаходиться в непристосованих або напіваварійних приміщеннях, де немає умов для обладнання навчально-слухових кабінетів.

Одним з недоліків у роботі вечірньої школи залишається низьке відвідування уроків, що не перевищує 50—60 процентів. Це ви-

кликано тим, що не на всіх підприємствах створено відповідні умови для молоді, яка поєднує навчання з виробництвом. У Ворошиловградській, Запорізькій та Івано-Франківській областях нерідко трапляються випадки, коли учнів залучають до надурочних робіт, порушують змінність, а чергові відпустки надають у навчальний час.

Подіючи керівники підприємств не стимулюють прагнення робітників здобути середню освіту. На багатьох УВП не враховують підвищення загальноосвітнього рівня глухих при підведенні підсумків соціалістичного змагання, присвоєнні кваліфікаційного розряду, слабо використовують заходи морального і матеріального заохочення.

Внаслідок недостатньої виховної і масово-роз'яснювальної роботи деякі молоді робітники проявляють небажання підвищувати свій загальноосвітній рівень.

Відділи народної освіти недостатньо контролюють роботу шкіл глухих, відсутній дійовий зв'язок з облвідділами УТОГ, з профспілковими комітетами, їх комісіями по роботі серед глухих. Не всі директори шкіл здійснюють належний контроль за навчально-виховним процесом, вони рідко бувають на уроках, слабо їх аналізують.

В обговоренні питання, винесеного на порядок денний виїзного засідання, виступили члени Комісії Укрпрофради по роботі серед глухих: інструктор Київської міськпрофради Л. М. Максименко, директор Дніпропетровської спецшколи-інтернату для глухих К. І. Перьков, зав. лабораторією психології дітей з порушенням слуху НДІ психології УРСР, кандидат педагогічних наук Л. С. Лебедева, завідувач сурдолабораторії Науково-дослідного інституту педагогіки УРСР, доктор педагогічних наук А. М. Гольдберг, заступник голови Центрального правління УТОГ М. І. Неплюй.

На засіданні Комісії Укрпрофради в обговоренні цього питання виступили: науковий співробітник сурдолабораторії НДІ педагогіки УРСР кандидати педагогічних наук Е. І. Пушин, К. В. Луцько, директори Харківської вечірньої спецшколи С. Ж. Сисоєва, Київської — Ж. А. Радько, Львівської — П. О. Машеровський, завідувача лабораторією загальної і професійної освіти дорослих глухих Науково-дослідного інституту дефектології Академії педагогічних наук УРСР, доктор психологічних наук О. П. Гозова.

Із заключним словом на засіданні виступила заступник голови Ко-

місії Укрпрофради по роботі серед глухих робітників і службовців Т. М. Хоменко.

Учасники засідання Комісії Укрпрофради побували на уроках в Ужгородській вечірній спецшколі, педагоги обмінялися досвідом роботи, ознайомилися з навчально-матеріальною базою школи.

Комісія Укрпрофради прийняла рекомендації, спрямовані на підвищення загальноосвітнього рівня і ефективності навчання працюючої молоді, якими, зокрема, передбачено: Міністерству освіти УРСР спільно з Центральним правлінням УТОГ видати наказ про поліпшення організації навчання молодих трудівників з дефектом слуху, вирішити питання про необхідність розширення мережі спеціальних середніх загальноосвітніх вечірніх (змінних) і заочних шкіл для глухих та слаббачуючих, організацію їх філіалів на виробничих підприємствах та навчально-консультаційних пунктів згідно Положення, затвердженого наказом Міністра освіти РСРС від 3 травня 1978 року за № 64.

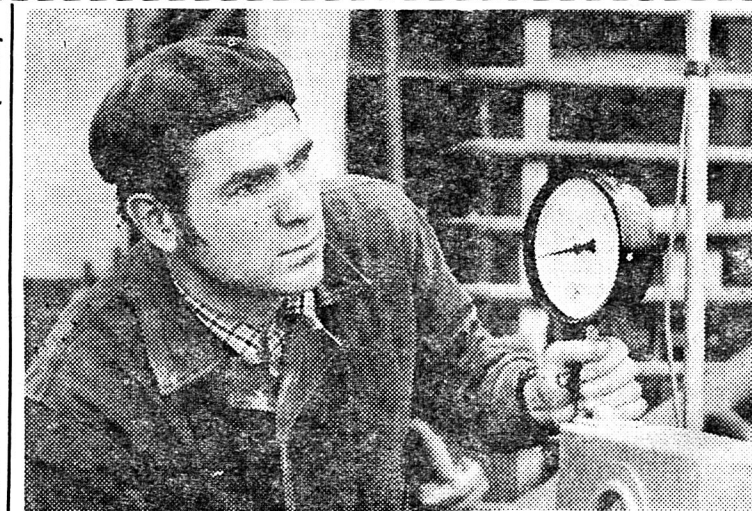
Вжити заходів для зміцнення навчально-матеріальної бази спеціальних вечірніх шкіл, використати для цього кошти, що їх виділяє ЦП УТОГ, зміцнити школи кваліфікованими вчителями-дефектологами, організувати їх курсову підготовку.

Обласним відділам УТОГ необхідно посилити роботу по виявленню і уточненню контингенту працюючої молоді з дефектами слуху, що не має середньої освіти, а підприємствам Товариства — посилити шефську допомогу вечірнім школам у зміцненні матеріальної бази, створювати необхідні умови для навчання працюючих трудівників.

Комісіям обласних і Київської міської рад профспілок по роботі серед глухих, галузевим профспілковим комітетам сприяти підвищенню загальноосвітнього рівня працюючої молоді з вадами слуху, вживати заходів по створенню необхідних умов для успішного навчання молоді без відриву від виробництва.

В роботі виїзного засідання Комісії Укрпрофради взяли участь: науковий співробітник сурдолабораторії НДІ педагогіки УРСР, директори вечірніх спеціальних шкіл республіки, голова Закарпатської облпрофради Ю. І. Стенчук і секретар облпрофради В. С. Габорєць, голова Закарпатського облвідділу УТОГ К. М. Власов, директори Ужгородських УВП Г. Г. Дашевський і Ю. Ф. Шутяк.

Т. МИКИТЕНКО.

Пресувальник секційного преса Бродівського УВП Петро Верейович Сябрун — один із кращих робітників підприємства. Включившись у соціалістичне змагання за високу продуктивність роботи, норми виробітку виконує на 125—130 процентів. Він — ударник комуністичної праці і дев'ятої п'ятирічки.

На знімку: П. В. Сябрун біля приладів.

Фото Й. МІНЬКА.

Обов'язок всіх і кожного

Бережливе, раціональне використання сировини і енергоресурсів стало для багатьох колективів Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» важливим джерелом випуску додаткової продукції. Ми маємо чималий досвід господарського ставлення, працюючи впродовж першого кварталу нинішнього року. Партийна, профспілкova і комсомольська організації вчать всіх виробничників по-діловому підходити до здобутку надбань. На конкретних прикладах вони аргументують, завдяки чому

і де майстер, бригадир і кожен робітник може зекономити метал, електроенергію.

Трудівники ДВО «Електромагніт» добре розуміють, що суворе економії ресурсів не короткочасна кампанія, а великої ваги політична справа. Цим самим ми запевняємо, що вестимемо її з усією наполегливістю, зробимо все, щоб ліквідувати втрати матеріалів і електроенергії.

Б. ТУРКІН,
ст. майстер
інструментального цеху.

По-діловому

Програма семінару голів первинних організацій Калуського міжрайвідділу УТОГ, що на Івано-Франківщині, була цікавою. Адже обговорювались питання, які щоденно хвилюють не лише голів первинних організацій, а й працівників міжрайвідділу.

Голова Калуського міжрайвідділу УТОГ М. Є. Пономаренко у своєму виступі звернула увагу на завдання, що стоять перед сільськими трудівниками, нагадала той факт, що рік у рік зростає кількість ударників комуністичної праці серед глухих. Марія Євстигнівна підкреслила, що соціалістичний лад дає про кожного трудівника і закликає всіх трудівників села, що входять до обласної організації УТОГ, дати відповідну відповідь.

Про обслуговування глухих сільської місцевості розповіла перекладач міжрайвідділу Ю. М. Іванів. Багато могла б сказати Юстина Михайлівна про розв'язання різноманітних побутових питань,

розгляд скарг та вона зупинилася на найголовнішому — трудовлаштуванні. Доповідач підкреслила, що серед глухих є ще багато таких, які безвідповідально ставляться до своєї роботи. Юстина Михайлівна Іванів закликала всіх голів первинних організацій приділяти велику увагу вихованню комуністичного ставлення до праці у членів УТОГ.

Цікавим був виступ Розалії Василівни Барляк, інспектора районного відділу соціального забезпечення. Вона розповіла про пенсійне забезпечення в нашій країні.

На семінарі з лекцією про міжнародне становище виступила завуч школи-інтернату Зінаїда Миколаївна Деркач.

Учасники семінару побували з екскурсією у Калуській школі-інтернаті для глухих дітей.

Семінар принесе велику користь головам первинних організацій Товариства.

Н. КОНВАЛЮК.

ТВОРЧЕ ОБЛИЧЧЯ СТІННИВОК

Київський обласний огляд стінних газет. На ньому було представлено стіннівки 14 організацій. Працівники Палацу культури імені А. В. Луначарського подбали про те, щоб з газетами могли ознайомитись всі відвідувачі.

Жюрі відзначило, що за період, що минув з часу попереднього огляду, стіннівки підприємств, установ, культзакладів і шкіл-інтернатів області значно розширили тематику, покращили зміст і художнє оформлення матеріалів.

В багатьох організаціях стіннівки виходять регулярно, відображають великий інтерес трудових колективів до найважливіших подій в житті нашої держави, боротьбу за виконання виробничих планів, за ефективність і якість продукції, хід виконання соціалістичних зобов'язань, показують людей праці. У матеріалах газет вказується на вузькі місця, недоліки в роботі, підказуються шляхи для їх усунення. Питання політико-виховної і культурно-масової роботи, побуту, оздоровлення висвітлюються всебічно.

Однією з кращих на огляді визнано газету «Швейник» — орган партійної, профспілкової, комсомольської організації та первинної організації УТОГ Білоцерківського УВП (редактор Т. М. Комлева). У кожному номері невеликі замітки інформують про хід соціалістичного змагання, виконання особистих зобов'язань, називають імена передовиків виробництва. В одному з номерів «Швейника» вміщено поздоровлення колективу закрійного цеху з трудовою перемогою, в іншому — матеріал про поштову в робітничий клас.

Стіннівці «Швейник» присуджено перше місце.

Друге місце зайняла газета КДВО «Контакт» «За комуністичну працю» (редактор М. М. Стрижевський). Редколегія врахувала зауваження, що були висловлені під час минулорічного огляду і покращила якість матеріалів у стіннівці.

Газеті СПКТБ УТОГ «Конструктор» (редактор О. В. Пилий) присуджено третє місце.

Заохочувальними преміями відзначено стіннівку гуртожитку № 1 КДВО «Контакт» (редактор Л. Гринь), газету первинної організації УТОГ заводу верстатів-автоматів імені Горького (редактор Н. Панченко).

Відрадно, що в огляді взяли участь газети 27-ї вечірньої школи робітничої молоді і школи-інтернату № 6, гуртожитку Білоцерківського УВП та цехові газети «Пресувальник», «Пластмасовик» та інші.

Слід відзначити, що минулого року в огляді брали участь стіннівки Палацу культури імені А. В. Луначарського та Республіканського театру міміки і жестів «Райдуга». Цього року вони своїх газет на конкурс не подали.

Огляд виявив ряд суттєвих недоліків. Деякі газети випускаються тільки до знаменних дат. Часто у стіннівках вміщуються великі за обсягом статті, позбавлені конкретного змісту. В багатьох газетах мало уваги приділяється показу людей праці. Відчувається, що редколегії стіннівок не складають планів випуску номерів. Так, приміром, газета бібліотеки Палацу культури імені А. В. Луначарського виходить добре оформлена і змістовна, але один раз на квартал. А газета бібліотеки Білоцерківського клубу — один раз на п'ять місяців.

Обласний відділ після огляду стіннівок провів семінар з редакторами і членами редколегій, на якому виступив редактор газети «Наше життя» П. І. Булатов. Його учасників було докладно ознайомлено з постановою ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи», поставлено конкретні завдання перед редколегіями стіннівок.

С. ГУБКІН,
голова Київського
міськвідділу УТОГ.

Листи в газету

Горде ймення громадян

Я часто повторюю ці слова В. В. Маяковського. Яка сила міститься в них! Радість і гордість охоплюють мене повсякчас і всюди, бо я — громадянин Країни Рад — кровинка її кремезного тіла. Найдемократичніше суспільство у світі тільки наше, адже ніде людина не оточена таким піклуванням, увагою, пошаною, як у Союзі Радянських Соціалістичних Республік. Ми користуємося великими правами і свободами.

Багато мені довелося побачити на своєму віку. Пригадую часи, коли на Волинні діяли закони панської Польщі. Працював, не покладаючи рук, і сонця не бачив.

Малюють діти

У Чернівецькій школі-інтернаті для глухих дітей у виставочному залі відкрилась експозиція художніх робіт, автори яких — діти.

Здивування і радість від побаченого й пережитого, своєрідність дитячого світосприймання характерні для 50 малюнків, представлених на виставці. Цікаво, з дитячою безпосередністю виконано

Для панів ми були просто-напросто «мужики».

Роки взяли своє. Тепер і сили не ті, та ще й не чую, але відчуваю допомогу і повагу правління тутешнього колгоспу, односельців. 4 березня разом з усіма я голосував за кандидатів у депутати до Верховної Ради Союзу РСР. Я радий, що односторонньо знову обрано Леоніда Ілліча Брежнєва Головою Президії Верховної Ради СРСР.

Ми, громадяни Країни Рад, відчуваємо повсякчасну турботу лєнінської партії і уряду про наше трудове життя і відпочинок.

Ф. МИХАЛЬЧУК,
Волинська обл.

малюнки «День першого космічного польоту» учасника республіканських виставок Колі Бабюка, «Людина в космосі» Ірини Пеляк та інші.

Багато малюнків яскраво відображають щасливе дитинство наймолодших громадян нашої країни. Виставка присвячена Міжнародному року дитини.

В. ХУДАК,
учень 10 класу Чернівецької
школи-інтернату для глухих
дітей.

Іздовий

Професію іздового не назвеш престижною, швидше рідкісною. Та все ж Григорій Іванович Шентуха, іздовий колгоспу імені Леніна Новопсковського району на Ворошиловградщині, любить її понад усе. Продукти в дитячий садок, ясла, ідально він привозить завжди вчасно.

За сумлінну працю Г. І. Шентуху ось уже три роки підряд нагороджують знаками перемож-

ця соціалістичного змагання. Разом з дружиною Григорій Іванович виховав четверо дітей. Найстарша Надія — вчителька, Тетяна — навчається у педагогічному інституті, Олена — в стоматологічному інституті, а Микола — ще школяр.

Г. І. Шентуха — активіст Товариства.

Г. ХРИСТЕНКО,
голова Старобільського міжрайвідділу УТОГ.
Ворошиловградська обл.

Добре працює швачка-мотористка Сімферопольського учбово-виробничого підприємства Ірина Григорівна Рижко. Вона постійно перевиконує виробничі завдання при відмінній якості продукції, показує приклад іншим трудівникам.

Задоволені її роботою член народного контролю Любов Никифоровна Минеева та головний інженер підприємства Лариса Кіндратівна Репченко.

На знімку (зліва направо): Л. Н. Минеева, Г. І. Рижко, Л. К. Репченко.

Фото И. МІНЬКА.

ПРО РОБОТУ НА СЕЛІ

Програмою дій для всіх культпрацівників Товариства Одещини стала прийнята на початку травня нинішнього року постановою ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи». Підвищення ефективності і якості політико-виховної роботи серед сільських трудівників ми прагнемо добиватися на основі комплексного підходу до всієї роботи, розуміючи культуру села, як культуру праці, побуту, людських стосунків.

Питанню вдосконалення культури сільської роботи закладів присвятив роботу обласний семінар, організований Одеським обласним відділом УТОГ. Його відкрив лектор товариства «Знання» А. І. Балабаєв, який прочитав лекцію «Конституція СРСР про розширення реальних можливостей для розвитку і застосування громадянами своїх творчих сил, здібностей, обдарування для всебічного розвитку особи».

Питанню «Стиль і методи радянського керівника» присвятила свій виступ голова обласного В. І. Семенова. Вона відзначила, що працівники культзакладів повинні постійно вдосконалювати свою роботу, не задовольнятися досягнутим, завжди бути у творчому пошуку.

На семінарі було обговорено рекомендації методичного ка-

бінету клубної роботи УТОГ по поширенню досвіду роботи культзакладів області, що носять звання «Колектив відмінної роботи». Рекомендації дозволили ширше познайомитись з роботою кращих культзакладів республіки. Велику користь принесло учасникам семінару вивчення роботи Житомирського будинку культури.

Обговорюючи положення про огляд-конкурс «У кого цікавіше?» під девізом «Ленін жив, Ленін живий, Ленін буде жити», присвячений 110-й річниці з дня народження Володимира Ілліча Леніна, директор Білгород-Дністровського клубу Р. П. Барвіненко відзначив, що культзаклади області досягли певних успіхів у підготовці до конкурсів, але це не повинно нас зупиняти. Робота на селі нині вимагає більш сучасних і ефективних форм.

На семінарі було розглянуто питання розвитку художньої самодіяльності, роботу клубів за інтересами, зв'язок культзакладів з виробництвом.

З великим інтересом учасники семінару подивилися виставу «Горлиця» у постановці народного самодіяльного театру Одеського будинку культури.

Л. ЄРШОВА,
інструктор Одеського
обласного відділу УТОГ.

З л і т

передовиків

На зліт передовиків промисловості і сільського господарства, що відбувся у Бердичеві Житомирської області, було запрошено 62 члени нашого Товариства з Ружинської, Чуднівської, Любарської і двох Бердичівських первинних організацій.

З доповіддю «Торжество лєнінських ідей» виступила голова Бердичівського міжрайвідділу УТОГ В. В. Шаповал.

Було відзначено передовиків. Серед них: буряківницю колгоспу «Маяк» с. Білілівки Ружинського району Ольгу Устимівну Ярошевську, ударника дев'ятої п'ятирічки, робітника Іванівського цукрозаводу Анатолія Івановича Білявського, ударницю дев'ятої п'ятирічки, ветерана праці, швачку фабрики індушії м. Бердичева Людмилу Олександрівну Скальську, голову Чуднівської первинної організації, художника ПМК Миколу Івановича Марченка, ударницю дев'ятої п'ятирічки колгоспу імені Постишева Анастасію Яківну Шерстун, техпрацівницю клубу УТОГ Ганну Андріївну Дмитренко.

Учасники зльоту після урочистої частини подивилися фільм «Весна на Одері».

П. РУДЕНКО,
голова Ружинської первинної
організації УТОГ.
Житомирська обл.

Яскраве проміння ліхтаря розчинялося у повітряній білинні фіранок і від того, здавалося, ніби кімната залита м'яким місячним світлом. Воно матово відбивалося на полірованій поверхні довгого столу, за яким ще дві години тому гаряче сперечалися члени ради дружини.

Погляд ковзнув по шафі, де в сутінках ледь вгадувалися численні тежки з її господарством — трудовими рапортами, планами роботи, сценаріями масових заходів, які вона так дбайливо збирала всі свої 20 вожатських років.

«Так, тепер і ці діти — мої». Подумала, і всміхнулася, на мить уявивши, як вони зараз солодко поспують у своїх ліжечках. А у вухах забрinnіло, мов музика: «Ніночко-о Юрієвню!». Скучили діти за вожатою, за зборами, за походами, навіть за тим, що можна запряго зійти до піонерської і погрімати на барабані. А кімната ж до неї була просто зачинена.

Тоді, два роки тому, тут, в піонерській Чернівецькій школі-інтернаті для слабобачущих дітей, не було нічого, крім отих тежок, які Ніна Юріївна Крячкова принесла у двох великих авоськах. «Нічого, все буде, все зробимо. Вожата ви, Ніно Юрієвню, у місті знаменита, і я вважаю, що школі здорово пощастило. Завтра виробничі збори. Готуйтеся до виступу!», сказала того першого дня директор.

Згадка про ті збори боляче шпигнула серце. Вона тоді почала розповідати вихователям, як провести збір загону. «А що ви нас навчаєте піонерській роботі? Ви — вожата, от і проводьте самі!», сказав хтось упівголоса. Залою прокотилася смішок.

Ніна розгубилася. Втім, розгубилася — це не те слово. Вона стояла приголомшена. Як же так? Адже всі вони прекрасно розуміють, що без підтримки класних ке-

рівників, вихователів, їм нічого не зробити. Про яку ж якість піонерської роботи може йти мова, коли вожата намагатиметься встигнути скрізь? І страждатимуть від того не вони, вчителі, а діти.

Невдовзі після тих перших зборів підійшла до вихователки четвертого класу: «Давайте проведемо робочий збір загону. Ось сценарій. Ось методична розробка. Прочитайте, а тоді порадимося. Через день: «Дивилися?» — «Та

ВОЖАТА

я не вмію...» — «Давайте разом».

Спочатку було не до масових заходів. Та що казати — діти не знали, як віддати рапорт. І говорять не всі однаково добре. Проводила репетиції. Тексти читали по десять, двадцять разів. Не виходило слово — вчилися вимовляти, не виходив звук — працювали над ним. І що ж? Стороння людина, яка приїде на лінійку дружини, забуде, що потрапила до спецшколи.

А той збір у четвертому класі вони таки провели. Хороший вийшов збір. Лише закінчили, як до вихователки підбігають дівчатка: «Ганно Василівно, а коли у нас це буде такий?». Спочатку образилася: чому вихователку питають, а не її, вожату? І тут же відкинула образу: та це ж здорово! Тепер вчителька не зможе відмовити дітям, а це значить — народжується в школі ще один піонерський працівник.

На засіданні комітету комсомолу проаналізували стан дисципліни у піонерських класах. Відрадного було мало. Тоді ж такі вирішили за кожним загonom закріпити по два старшокласники — хлопця і дівчину. Шефи не повин-

ні були залишати загін ні на хвилину. Комсомольці разом з маляками стали готувати уроки — кожен свої, сидіти за одним столом в ідальні, піднімати піонерів на зарядку, стежити за чистотою у кімнатах. Ця форма так прижилася в інтернаті, що згодом і шефи, і їх підшефні дивувалися: «І як ми могли жити інакше».

Втім, потім так казали у школі ще не раз.

А як пройшла «Зірниця»? Не знали цієї гри тут раніше. Точніше знали, але не проводили, списуючи свою безпорадність на рахунок вади дітей. А тепер «воюють». Ще й як! І конкурс строю та пісні проводять, беруть участь у загальноміських лінійках. Іде містом дружина, дружина імені Олега Кошового — з прапорами, сурмами і барабанами. Зупиняються люди, посміхаються.

Розворушила вона так вчитель! Ось їздили на екскурсію у Кривчанські печери. На другий день приходить вчителька і з порогу: «Діти в такому захопленні! Я от що надумала. Нехай вони намалюють все, що бачили, а потім — піонерський збір». Ось воно, чого Ніна Юріївна Крячкова так довго домагалася: педагоги самі відчули смак в організації цікавого заходу, переконалися, як багато він може дати дітям.

...Пізно ввечері йшла Театральною площею струнка, молода, вродлива жінка. На розі вулиці міліціонер, помітивши краєчок піонерського галстука, що вибивався з-під плаща, підніс до кашкета руку:

— Добрий вечір, Ніночко Юрієвню. І, надобраніч.

— Шасливого чергування, Федю. Виросли її колишні вихованці. Інакше не може й бути.

Ю. МАРИШЕВ.

м. Чернівці.

НА СЦЕНІ — „КРИМЧАНКА“

Ми йдемо просторими світлими залами Сімферопольського будинку культури УТОГ. На стендах — кубки, вимпели, грамоти, зайовані аматорами сцени. Так, байдужих до культурного життя тут немає. Підприємство виділило кошти, на які придбали музичні інструменти, танцювальні костюми. Вимоги до закладу високі, адже йому відводиться роль осередка цікавого і змістовного культурного життя, центру формування радянського характеру.

У клубній роботі чітко проглядається лінія пошуку тієї ланки, яка дала б можливість кожному робітникові знайти тут своє уподобання, прилучитися до джерела творчості. Заснувала ансамбль «Кримчанка» Валентина Яківна Веселова.

Ми потрапили на репетицію танцювального колективу. У хореографічному класі біля станка — хлопці і дівчата. Вони відточують кожен рух, щоб тіло стало вправним, слухняним, жести — пластичними, виразними. А потім — танок. Перед глядачем замиготіли різноокрашні квітками спідниці, червоні чобітки.

Після короткого знайомства стаємо співучасниками творчості самобутнього колективу «Кримчанка». Хто ж вони ці хлопці і дівчата? Микола Бельський — наладчик УВП, передовик виробництва, занесений на Дошку Пошани. Любов Маматова, Марія Касьянич та Віра Дробот — переможці соціалістичного змагання минулого року. Душа колективу — весела і енергійна Віра Прима. З нею, кажуть дівчата, легко працюється і цікаво відпочивати. Її подруга — Надія Калиновська теж відмінниця виробництва, активістка.

— Дуже люблю танцювати, — каже Надія. — Ще коли вчилася

у школі, виступала у художній самодіяльності. А тепер міцно пов'язала свою долю з «Кримчанкою».

Іноді не вистачає часу на репетиції, бо чимало юнаків і дівчат ще й вчаться. Але тільки мова заходить про ансамбль, обличчя у всіх світлішають:

— Репетиція для нас, перш за все, відпочинок, — відповідають вони навпереріз.

— Йдеш після зміни втомлений, а зустрінешся з товаришами, протанцюєш улюблений танок... і втому, як рукою зніме, — каже Євген Перемишлін.

Народився ансамбль «Кримчанка» одинадцять років тому. Та, незважаючи на вік, він повен енергії і завзяття. Добре знають його учасники не тільки в підшефному радгоспі Сакського району, а й в Керчі, Ялті, Черкасах, Донецьку, Дніпропетровську, Ризі. Хвилювалися, коли вперше одержали запрошення на гастролі до Києва. Та переживання виявилися безпідставними — кияни тепло вітали кримчан.

«Програма у нас була цікава, — розповідає Таня Многовщина. — Її назва «Робітничий характер такий». З нею ми побували у Ризі».

Кожний виступ — то пошук, вдосконалення майстерності. Сюжет, як правило, підбирають нескладний, але живий і цікавий, а головне — близький і зрозумілий глядачеві.

Ось яку думку висловив Микола Бельський: «Коли моя мрія збулася і я став учасником цього ансамблю, то відчув себе щасливим». Так можуть сказати про себе всі члени цього колективу, котрі вміють дорожити дружбою, що народилася на сценічних підмостках. Вогник творчості в «Кримчанці» ніколи не згасає.

В. ШАЛАЄВ.
м. Сімферополь.

На крилах
пісні

Більше трьох років існує при Одеському будинку культури глухих естрадно-музичний ансамбль «Червоні вітрила». У ньому беруть участь робітники виробничого об'єднання «Електрик», заводів імені Жовтневої революції, свердловських верстатів та інших.

В репертуарі ансамблю більше ста номерів. Вони присвячені праці, Великій Жовтневій соціалістичній революції, Вітчизняній війні, Батьківщині, молоді, жінкам. Виконуються твори радянських композиторів в тому числі А. Тухманова, А. Пахмутової, В. Добриліна.

Щорічно колектив ансамблю виступає з 30—40 концертами, обслуговуючи глухих трудівників районів і міст області. Зокрема, аматори сцени побували з концертною програмою в Ізмаїлі, Болграді, Білгород-Дністровську, Роздільній, Котовську, Ширяєві, Балті, Любашівці та інших населених пунктах. Солоістами-виконавцями пісень мімікою є Раїса Піскун, Людмила Дворник, Жанна Якименко, Валерій Кузнецов. З першого дня створення колективу активну участь у ньому беруть Станіслав Рябученко — соло-гітара, Юрій Авер'яскін — орган, Іван Борисов — бас-гітара та інші. Незмінний керівник ансамблю — Микола Георгійович Луговенко, випускник Одеської консерваторії.

Г. ЮХИМЕНКО.

м. Одеса.

На Бродівському учбово-виробничому підприємстві відкрито нову ідальню. Задоволені її роботою робітники. В цьому закладі працівників ідальні, які щодня дбають про те, щоб в меню завжди були смачні і поживні страви.

Роботу ідальні організували так, щоб відвідувачі під час перерви якомога менше часу витрачали на обід.

Зі свого боку народний контроль підприємства на чолі з членом КПРС, майстром більярдного цеху Іриною Іванівною Корневою систематично контролює роботу кухні.

На знімку (зліва направо): завідувача виробництвом Ганна Смоляк, голова народного контролю І. І. Корнева, кухарка Марія Карпій.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Кличе літо

Незабаром гостинно розчинять двері піонерські табори Стрийського району, що на Львівщині.

У таборі «Ромашка» на березі швидкоплинної річки Стрий відпочиватимуть діти членів нашого Товариства.

Керівники піонерських таборів уже завершують підготовку приміщень та підбір педагогічних і технічних кадрів.

Р. ЗВОРИВСЬКИЙ.

З часом громадським організаціям довелося відправити Миколу у Преславський інтернат для інвалідів (Запорізька обл.).

І лише тоді зрозумів чоловік, яким він був, і як багато зусиль треба докласти, щоб знову стати людиною в очах своїх товаришів і знайомих.

Все у житті цієї людини тепер гаразд. Але могло бути інакше, краще, якби він вчасно послушав товаришів, не пив... Тоді б не довелося рідволювати багатьох людей від основного заняття.

Цю історію я розповів тому, щоб з неї зробили висновки інші любителі спиртного і зупинилися, поки не пізно.

С. МОРДУШЕНКО.

Одна із золотих
вісімки

Біографія чемпіонки світу Тетяни Тисовської звичайна і схожа на багато інших. Народилася і виросла вона у простій родині трударів на Сумщині. Ще дівчиною, думаючи, що білий сніг має смак солодкого цукру — досхочу ним подасувала. Ця невинна втіха обернулася для Тані нещасттям — дівчинка тяжко захворіла на ангіну і довго лежала прикута до ліжка. Лікарі доклали чимало зусиль, щоб вона одужала, але вже чарівний світ звуків до неї не доходив. Було їй тоді всього два роки.

Та поступово все увійшло у своє русло. Досягнувши шкільного віку, Таня поступає до спецшколи-інтернату у Києві, а після закінчення — в технікум легкої промисловості у групу глухих, де набула середню технічну освіту. Ще навчаючись у спецшколі-інтернаті, дівчинка захопилася легкою атлетикою. В цьому багатогранному виді спорту Таня радувала успіхами своїх тренерів-наставників. Виступаючи у бігу на середній та довгій дистанції, у стрибках та метанні диска і ядра вона виконала норматив другого спор-

тивного розряду. Їй пророкували велике майбутнє на спортивній арені. Та лікарі чомусь тимчасово заборонили їй займатися у легкоатлетичній секції. Як виняток, дозволили грати у волейбол та баскетбол. Наполегливо і вперто вона вивчає всі технічні правила і прийоми гри у волейбол. Тренер жіночої команди Б. Пекер-Белаківський не шкодував своїх зусиль, щоб молода спортсменка успішно освоїла секрети цього виду спорту. Слушні поради і зауваження давали також друзі-спортсмени та подруга по технікуму Н. Фішель. Вони вже мали багатий досвід і на їх рахунок було чимало результативних поєдинків з волейболістами різних рангів як на республіканських, так і на все-союзних змаганнях. Все це разом узятє дало відчутні результати. І вже з початку 1974 року Тетяну зараховують до складу збірної команди УТОГ з волейболу.

Участь Т. Тисовської у складі збірної Радянського Союзу на XIII Всесвітніх іграх глухих у Бухаресті не випадкова. Знаходячись на будь-якому кінці волейбольного майданчика, маючи швидку реакцію, Тетяна точно і на вигідну позицію відпасує партнерші м'яч. А її спокій та урівноваженість завжди вселяють всім членам команди тверду віру в перемогу.

І таку перемогу здобуто у Бухарестському спортивному залі «Олімпія». Завдавши поразки досвідченим суперникам з Америки, Голландії, Румунії та Данії, волейболістки Радянського Союзу стали чемпіонками світу і золотими призерами XIII Всесвітніх ігор глухих. У цьому успіхові була частка праці і Тетяни Тисовської.

Лукіян СЕМЕНІВ.

На знімку: Т. Тисовська.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Редактор П. БУЛАТОВ.

КУДИ ПІТИ ВЧИТИСЯ?

КИЇВСЬКИЙ ТЕХНІКУМ
ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

оголошує

прийом на перший курс у групи глухих на 1979—1980 навчальний рік на денне відділення з таких спеціальностей:

ТЕХНОЛОГІЯ ШВЕЙНОГО ВИРОБНИЦТВА,
МАШИНИ І ОБЛАДНАННЯ ШВЕЙНИХ ФАБРИК.

До технікуму у спецгрупи приймають хлопців і дівчат (глухих і туговухих) віком до 30 років, що закінчили 12 класів школи глухих, 10 класів школи туговухих дітей або 8 класів масової школи.

Учні забезпечуються гуртожитком і стипендією в розмірах, встановлених для груп глухих.

Заяви про прийом на денне відділення технікуму приймають з 1 червня до 31 липня н. р. Вступні іспити розпочинаються з 8 і тривають до 20 серпня 1979 року з таких предметів: російської або української мови (переказ) і математики (усно).

Осіб, що мають виробничий стаж не менше двох років і успішно склали вступні іспити, до технікуму приймають поза конкурсом.

До заяви на ім'я директора технікуму із зазначенням обраної спеціальності необхідно додати такі документи:

1. Довідку-характеристику з місця роботи, навчання або місця проживання;
2. Документ про освіту в оригіналі;
3. Автобіографію;
4. Медичну довідку форма 286;
5. Чотири фотокартки розміром 3×4 (без головного убору);
6. Для працюючих — витяг з трудової книжки, завірений керівником підприємства або установи, а для колгоспників — витяг з колгоспної книжки, завіреної правлінням;
7. Направлення-рекомендацію з місця роботи і обласного відділу УТОГ;
8. Свідчення про народження або паспорт (подається особисто).

АДРЕСА ТЕХНІКУМУ: 252042, Київ-42, вулиця Івана Кудрі, 29.

Іхати грамаєм № 30, автобусом № 62, тролейбусами № 14, № 15 до зупинки «Вулиця Івана Кудрі» або тролейбусами № 10 і № 13 до зупинки «Чеська».

Нові фільми з субтитрами

Таллінська субтитрова майстерня в квітні-травні підготувала і направила в кінопрокатні організації УРСР такі фільми з написами: «Торговка і поет» — виробництво кіностудії «Мосфільм», кольоровий, широкоформатний;

«Останній шанс» — виробництво кіностудії імені Горького, кольоровий, широкоформатний;

«Терміновий виклик» — виробництво кіностудії «Мосфільм», кольоровий;

«Пасажирка без квитка» — виробництво кіностудії імені Горького, кольоровий, широкоформатний;

«Коник-стрибунець» — виробництво кіностудії імені Горького, кольоровий;

«Гран-прі» — виробництво кіностудії Норвегії, кольоровий, звичайний.

ПІЯЦТВУ — БІЙ

ПОВЧАЛЬНА ІСТОРІЯ

Якщо відрахувати п'ять років назад, то ми побачимо Миколу на Запорізькому УВП вантажником. Жив у гуртожитку, заробляв непогані гроші. Молодий і сповнений сил. Тільки захоплення у нього було чомусь не таке, як в інших людей. Спорт його не приваблював, книги і художня самодіяльність також. А облюбував він собі зеленого змія. Як вип'є, то який з нього робітник! У гуртожитку — всі від нього сахаються, бо як не бійку зчинить, то всеодно настрій зіпсує.

Ніякі вмовляння товаришів по роботі не допомагали. І довелося пияцтво Миколу до того, що з гуртожитку його виселили за порушення громадського порядку. Тинявся вулицями, ніхто не хотів пускати в свою оселю. А тут пияцтво так згубно вплинуло, що Микола Іванович став втрачати зір. Довелося залишити роботу і піти на пенсію. Але для того, щоб її одержати, необхідно пройти медичну комісію. Напиваючись до нестями, Микола забував про це і тому пенсію йому не могли призначити.